

Hvad er blevet bedre? Andelen af det hjemmearbejde, som en sådan fuldtidsudearbejdende kvinde har at lægge til sin arbejdsdag. For få år siden var det sådan, at kvinden havde 3 timer i tillæg derhjemme pr. døgn, og manden havde 20 minutter. Så vidt jeg husker den sidste undersøgelse, er vi nu nede på ca. 2½ time for kvinder og 35-40 minutter for mænd. Men der er stadig den gigantiske forskel, at mænd tror, at fordi kvinder føder og ammer, kan mænd ikke skifte ble osv. osv.

Og det fører altså både på tids-, kraft- og ansvarsområdet til, at det er den kvindelige part i parforholdet, der må påtage sig hovedslæbet med disse ting. Så er det jo klart, hvem af de to der møder mest udhøvet på arbejde næste dag, hvem der kan gå på aftenkurser og dygtiggøre sig, hvem der kan tage arbejde med hjem og derved indynde sig hos chefen næste dag.

Altså: Kvinder er sat tilbage. Og min konklusion på denne debat skal være en opfordring til de mange kvinder, som jo nu til dags ikke mere får hverken 12 eller 8 eller 6 børn, at de skal løsriver sig af den slendrian, og at de skal tvinge deres mandlige partner til at tage 50 pct. – sådan cirka, vi skal ikke være smålige – af det hjemlige ansvar og det hjemlige arbejde. Det tror jeg i høj grad ville hjælpe på kvinders ligestilling.

Vi er glade for det udvalg, statsministeren vil nedsætte. Vi tror såmænd heller ikke, at det bringer problemets løsning ret meget fremad, men det er altid rart at have konkret viden at diskutere ud fra og bygge på. SF skal sandelig ikke have utak for med deres forslag at have været med til at genoplive debatten.

Anne Baastrup (SF):

Jeg siger tak for rosen både fra Socialdemokratiet, De Radikale, Enhedslisten og CD.

Og så siger jeg også tak for Fremskridtspartiets og Venstres meget klare udmelding: Viden om ligestilling har vi ikke brug for. Debat om ligestilling har vi ikke brug for. Det ordner vi hjemme ved kødgryderne. Arbejdsgiverne skalter og valter med arbejdskraften, og vi er ligeglade. De Konservative var ikke så klare. Men det er fint. Det er også fint for mig at se, at der er dette skel, for kampen for ligestilling mellem mænd og kvinder er også en kamp, der går ned imellem arbejdsgiver og lønmodtager. Det kan man tage, som man vil, men det er klart, at denne debat i dag har vist det.

Så til kritikken af, at vi anvender begrebet ombud. Jeg tager den til mig. Men jeg vil godt

præcisere, at grunden til, at vi ønsker denne type ombud, er, at det handler om, at Ligestillingsrådet bruger uforholdsmæssig lang tid på at forberede udtalelser om juridiske spørgsmål, udtalelser, der ingen effekt har, fordi arbejdsgiveren kan sige: Nå, det mener Ligestillingsrådet – jeg er ligeglad.

Vi har alt for mange sager, som efterfølgende bliver tabt i faglig voldgift. Vi har alt for mange sager, hvor det tager for lang tid. Et til to år kan det tage med en større sag. Og så ringer de fra fagforeningen og siger: Og hvad så? Og så siger man: Hvad så? Ingenting, er det ofte. Så derfor vil jeg hellere have, at Ligestillingsrådet koncentrerer sig om det, Ligestillingsrådet er gode til: at være debatskabende og, som Det Radikale Venstre siger, holdningsbearbejdende. Det er dér, vi skal hen.

Så er der spørgsmålet om de faglige organisationers placering i Ligestillingsrådet. Vi har i SF sagt, at det ikke nødvendigvis er arbejdsmarkedets parter, der skal sidde i dette råd. Vi finder, at det vil være en god idé, hvis de faglige organisationer, der rent faktisk har gjort en aktiv indsats for ligestillingsarbejdet, får en placering, at Kvindeligt Arbejderforbund og FOA får en placering. Men at LO og FTF skal sidde der, er ikke i sig selv nødvendigt. Hvis vi har arbejdsgivere, der arbejder aktivt for at få ændret på ligestillingen, kunne man placere dem i rådet. Men at Dansk Arbejdsgiverforening i al almindelighed skal sidde der, sætter jeg spørgsmålstegn ved.

Jeg takker selvfølgelig statsministeren for, at han som konsekvens af vores forslag lægger op til et grundigt udvalgsarbejde, og jeg takker også statsministeren for den imødekommenhed, han viser, når vi specielt peger på, at ungdommen skal have en plads.

Hvis vi skal have fastholdt ligestillingsdebatten også fremover, bliver vi nødt til at tage højde for, hvor de unge er i dag. De unge kvinder har gode muligheder for at placere sig på arbejdsmarkedet, men man ser jo over tid, at de ikke placerer sig på ledelsespladserne. De unge bliver nødt til at deltage i debatten om ligestilling, hvis kvinderne på det tidspunkt, når de er færdige med børn, og hvad ved jeg, har ønske om ledelsesstillinger. Men hvis de ikke bliver logget ind i debatten i dag, mister de muligheden fremover, for på det tidspunkt er kvindebevægelsen fra 1970'erne nok ikke på samme måde i front. Derfor er det nødvendigt at skifte debatten rundt. Det er nødvendigt at gå ind i debatten, hvor de unge er.